

2. Wysokość dodatku do miesięcznego zasiłku ustala prezydium wojewódzkiej rady narodowej na podstawie przedłożonych przez lekarza dowodów.

3. Jeżeli lekarz przyjmuje zajęcia dodatkowe, dodatek do miesięcznego zasiłku ulega zmniejszeniu o wynagrodzenie z tytułu dodatkowego zajęcia.

4. Lekarz traci prawo do pobierania dodatku, jeżeli bez uzasadnionego powodu odmówi przyjęcia dodatkowego zajęcia, odpowiadającego jego kwalifikacjom zawodowym. Utrata tego prawa następuje z dniem pierwszym miesiąca, w którym lekarz odmówił przyjęcia zajęcia dodatkowego.

5. Lekarz, pobierający dodatek, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić prezydium wojewódzkiej rady narodowej o przyjęciu zajęcia dodatkowego. W przypadku niedopełnienia tego obowiązku lekarz traci prawo do dodatku. Kwoty, pobrane przez lekarza z tytułu dodatku, przypadające za czas od pierwszego dnia miesiąca, w którym nie dopełnił on obowiązku zawiadomienia, podlegają potrąceniu z następnych wypłat miesięcznego zasiłku.

6. Przepis § 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio z tym,

że każdorazową wypłatę dodatku zarządza prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 18. 1. Lekarzowi, który złożył oświadczenie określone w art. 37 ust. 5, przysługuje jednorazowy zasiłek w wysokości odpowiadającej sumie miesięcznych zasiłków (§ 16 ust. 1) za czas od pierwszego dnia miesiąca, w którym lekarz złożył to oświadczenie, do ostatniego dnia okresu trwania obowiązku wynikającego z nakazu.

2. Wypłaty jednorazowego zasiłku dokonuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej, które równocześnie zarządza wstrzymanie wypłaty miesięcznego zasiłku za czas od dnia pierwszego miesiąca, w którym lekarz złożył oświadczenie.

§ 19. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do lekarzy-dentystów, farmaceutów, felczerów, pielęgniarek (pielęgniarzy), położnych, techników i uprawionych techników dentystycznych.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: w z. J. Sztachelski

502

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 listopada 1950 r.

w sprawie postanowień o karach umownych w umowach planowych o dostawę towarów.

Na podstawie art. 35 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określenie „dostawca“ i „odbiorca“ oznacza strony zawierające umowę generalną, określenie zaś „sprzedawca“ i „nabywca“ — strony zawierające umowę szczegółową lub bezpośrednią.

§ 2. 1. Jednostki gospodarcze zawierające umowę planową o dostawę towarów obowiązane są zastrzec obowiązek zapłaty sum pieniężnych tytułem kar umownych w przypadkach przewidzianych w §§ 4 i 5.

2. W razie niezastreżenia przez strony obowiązku zapłaty kar umownych lub ustalenia ich wysokości niezgodnie z przepisami § 4 lub § 5, kary te obowiązują w wysokości najwyższych stawek przewidzianych w tych przepisach.

§ 3. Strony, które zawarły umowę planową, nie mogą wzajemnie zwalniać się od obowiązku zapłaty kary umownej ani też zmieniać jej wysokości.

§ 4. W umowie generalnej strony zastrzegą obowiązek zapłacenia kar umownych:

- 1) w wysokości od 0,5% do 3% wartości dostawy, gdyby na skutek niewykonania obowiązków wynikających dla dostawcy lub dla odbiorcy z umowy generalnej nie doszło we właściwym czasie do zawarcia umowy szczegółowej, przy czym podstawą obliczenia jest wartość dostawy, która miała być objęta umową szczegółową,
- 2) w wysokości od 2% do 5% wartości nie wykonanej lub nienależycie wykonanej dostawy, gdyby niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy szczegółowej spowodowane zostało niewykonaniem przez dostawcę jego obowiązków jako jednostki zwierzchniej lub obowiązków wynikających z zarządzeń i norm ustalonych przez właściwe władze,
- 3) w wysokości od 0,05% do 0,1% za każdy dzień zwłoki w zapłacie należności przypadającej z umowy szczegółowej, jeżeli opóźnienie z zapłatą tej należ-

ności nastąpiło z przyczyn zawinionych przez odbiorcę.

§ 5. 1. W umowie szczegółowej lub bezpośredniej strony zastrzegą obowiązek zapłacenia kar umownych:

- 1) w wysokości od 1% do 8% wartości dostawy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, jeżeli stanowiło to podstawę do odstąpienia od umowy,
- 2) w wysokości od 2% do 5% wartości dostawy obciążonej wadami, które stanowiły podstawę do obniżenia ceny,
- 3) w wysokości od 0,1% do 0,4% wartości dostawy dokonanej z opóźnieniem z winy sprzedawcy lub nabywcy za każdy dzień zwłoki,
- 4) w wysokości od 0,05% do 0,2% wartości dostawy za każdy dzień zwłoki ze strony nabywcy z zabraniem towaru przygotowanego do wydania.

2. Podstawą obliczenia wysokości kary jest wartość dostawy lub jej części obciążonej wadami albo też wartość nie wykonanej dostawy lub jej części.

§ 6. Kary umowne przewidziane za każdy dzień zwłoki liczone są tylko za dni powszednie z wyłączeniem niedziel i świąt.

§ 7. Jednostki zwierzchnie lub władze, którym strony zawierające umowę planową bezpośrednio podlegają lub przez które są nadzorowane, mogą w granicach oznaczonych w §§ 4 i 5 określić stawki kar umownych w zależności od wartości i znaczenia przedmiotu umowy.

§ 8. Władze naczelne stron zawierających umowę planową mogą w przypadkach uzasadnionych warunkami obrotu poszczególnymi artykułami obniżyć dolną granicę kar umownych do wysokości połowy stawek przewidzianych w §§ 4 i 5.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. St. Jędrychowski